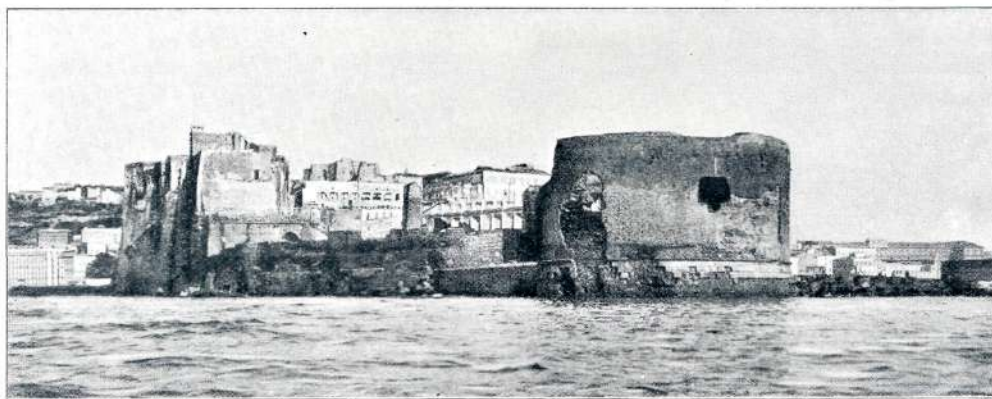

NAPOLJ: CASTEL DELL' OVO

Pod oljko in lavorom.

Zapiski iz solnčne Italije. — Spisal dr. Evgen Lampe.

(Dalje.)

Capri.

Santa Lucia! Kdo še ni slišal te napolitanske melodije, v kateri se druži globoko lirično čuvstvo z radostjo nad prirodo, nad čudesi neba in morja, z domovinsko ljubavjo in naivno pobožnostjo? Nad valovi trepečejo žarki srebrne luči, morje je mirno in vabljivo, ugoden vetrič kliče na pot, sveta Lucija pa prosi na obrežju za srečno vrnitev!

Hitel sem navsezgodaj čez obrežje Svete Lucije navzdol k morju do parobroda. O sveta Lucija, kam si prišla! Električna železnica vozi po široki ulici, stare hiše ginejo, nedogledna vrsta velikanskih modernih hotelov sega daleč naprej ob vsem obrežju, doklej sega oko, in vsi ti hoteli so nemški ali švicarski, notri pa polno Angležev, Nemcev in Američanov. O sveta Lucija! Zvečer hodijo tu okoli pevci z mandolinami, se ustavljajo pred hotelskimi okni in delajo serenade petičnim gostom. Pevajo in pevajo in brenkajo in godejo na ves glas, da bi jih slišali bogataši, ki se gugajo notri v mehkih naslonjačih in puhajo importirane smodke, čitajoč angleške časopise in borzne novice. Pa stopi sloka miss ali lady na balkon visoko zgoraj v četrtem nadstropju in posluša pesem o sveti Luciji, o migljajočih zvezdah in svežem morskem vetriču. In vrže med pevce pest denarja ali pa jim po lakaju sporoči, da je dovolj. Pa gredó za dvajset korakov dalje pred sosedni hotel. Tako proza modernega življenja mori poezijo starih časov, ki niso poznali toliko zlata in mednarodnega prometa, pa so bili zato bogatejši mirne sreče. Danes ne bi nihče več mogel tukaj zložiti

pesmi o sveti Luciji, in ko jo slišimo, se nam zdi kot odmev davno minulih dni.

Od obrežja sega daleč v morje ozek otočič, na katerega koncu stoji srednjeveški grad, pol v razvalinah, pol zakrpan in prirejen za ubožna ribiška stanovanja. „Castel dell' Ovo“ je bil nekoč trdnjava, in Stavfi so imeli v njem spravljene svoje zaklade, da so bili na varnem pred napadi od zemske strani. Ta stari grad je tukaj ob morju še edini ostanek srednjeveškega časa, in z veseljem počiva oko, trudno od enakomernih, ostrovoglatih novodobnih stavb na tej sivkasto-rjavi razvalini, ki se v svojem razpadu vrača zopet k prirodi. Ženskih in otrok mrgoli tu okolo, ribiške mreže in perilo se suši vse vprek. Celo obrežje obkrožuje močan zid, ki brani morskim valovom na suho, in na njem sedé sključeni tu pa tam napolitanski ribiči s trnkom. Po ure in ure čepi nepremakljiv in čaka, kdaj se mu kaj nabode. Kakor kip strmi na eno točko in se ne gane, kakor ga ne bi ves svet nič brigal. Nekoliko naprej pa vlečejo ribiči dolgo vrv iz morja. Daleč zunaj so položili mreže, in zdaj jih vlečejo na suho. Neskončno dolga je vrv, ki jo vleče po šest do osem mož; vedno enakomerno se nazaj nagnjeni prestopajo, in ko zadnji pride do konca, se vstopi spredaj in koraka zopet nazaj. Izpod visoko zavihanih hlač jim gledajo žilave boste noge; kakor mački so gibčni, roke vajene veslanja. A njih delo je dolgočasno, kajti če prideš čez eno uro, vlečejo še vedno, in vrvi neče biti konec. Na drugi strani je ladjedelnica, ravno pod kraljevim gradom, in poleg nje pristanišče za vojno mornarico.